

існує також медіація. 7 серпня 2019 року в Сінгапурі була підписана Конвенція Організації Об'єднаних Націй про міжнародні угоди про посередництво («Сінгапурська конвенція»). Україна стала однією з 46 країн, які підписали його [4, с. 10].

Список використаних джерел

1. Курс цивільного процесу : підручник / В. В. Комаров, В. А. Бігун, В. В. Баранова та ін. ; за ред. В. В. Комарова. – Харків : Право, 2011. – с. 1352
2. Ясиновський І. Г. Імплементція процедури медіації в Українське законодавство: теоретико-правовий аналіз: дис. ... К., 2016. 295 с.
3. Сулейманова С. Р. Генеза інституту медіації // Правове життя сучасної України : у 2 т. : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 05 трав. 2020 р.) / відп. ред. Г. О. Ульянова. Одеса: Гельветика. 2020. С. 343-345.
4. Альтернативне вирішення цивільно-правових спорів : підручник / за ред. Н. Ю. Голубевої. Одеса : Фенікс, 2020. 461 с.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Сулейманова С. Р.

Корман Олександра Сергіївна

*студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ МЕДІАТОРА

Актуальність даної теми полягає в тому, що в Україні спеціальний інститут, який регулює питання відповідальності медіаторів закріплений нещодавно, тому, на мою думку, він потребує удосконалення та певного доопрацювання. Виходячи з вищезазначеного, вважаю доцільним враховувати досвід країн ЄС щодо відповідальності медіаторів, що гарантуватиме якість та точність самого процесу медіації та захист конфіденційної інформації.

Перш ніж перейти до відповідальності медіатора, потрібно відповісти на запитання, що взагалі таке медіація та хто може бути медіатором?

Отож, відповідно до ст. 1 Закону України «Про медіацію» медіація – це позасудова, без примусу, негласна, структурована процедура, під час якої сторони за допомогою посередників (медіаторів) докладають зусилля, щоб запобігти чи вирішити конфлікт (спір) шляхом

перемовин [5]. Іншими словами можна сказати, що медіація – це врегулювання конфлікту у позасудовому порядку за допомогою третьої незалежної сторони (медіатора).

Відповідаючи на запитання щодо того, хто може бути медіатором, важливо зазначити, що, по-перше, це може бути фізична особа, яка пройшла базову підготовку медіатора в Україні чи за кордоном, по-друге, посередником не може бути особа, яка має судимість та цивільна дієздатність якої обмежена, а також особа, яка визнана судом недієздатною.

За свої дії посередник може бути притягнутий до цивільно-правової, кримінальної та адміністративної відповідальності. Наприклад, медіатори можуть притягуватися до відповідальності за розголошення таємної інформації, аферу, порушення основного закону, тобто Конституції України, Закону України «Про медіацію» та інших нормативно-правових актів, недотримання норм професійної етики, поширення неправдивої інформації, невиконання або недотримання умов договору, неправдиву рекламу тощо.

У 2019 році Європейська комісія з питань ефективності правосуддя провадила дослідження, яке включало і питання відповідальності медіатора. Комісія дійшла висновку, що домінуючими санкціями за дії посередників є публічні або приватні догани, анулювання ліцензії або тимчасове вилучення медіатора із реєстру [1].

Сьогодні всі країни світу, які здійснюють медіацію, мають різні норми щодо питання регулювання відповідальності медіатора. Тому, на прикладі законодавства Грузії, Азербайджанської Республіки та Республіки Узбекистану можна розглянути дане питання.

Питання відповідальності медіатора в Грузії пов'язано з дотриманням медіатором стандарту етики медіаторів. Дане питання врегульовано Законом «Про медіацію», який був прийнятий 18.09.2019 року та який набув чинності 01.01.2020 року [3].

Щодо Азербайджанської Республіки, то там, по-перше, учасники медіації, а також інші особи, які приймають участь у процесі медіації, несуть відповідальність у разі недотримання правил конфіденційності. По-друге, медіатор, сторони та інші особи, які приймають участь у процесі медіації, несуть відповідальність за порушення вимог Закону «Про медіацію», який було прийнято 29.03.2019 року та який набув чинності 01.01.2020 року [2].

Республіка Узбекистан регулює питання відповідальності медіатора Законом «Про медіацію», який був прийнятий 03.07.2018 року

та який набув чинності 01.01.2018 року. Відповідно до Закону, посередник несе відповідальність перед сторонами за шкоду, яку він заподіяв внаслідок проведення процедури медіації [4]. Тобто, відповідальність медіатора обмежується лише шкодою, яка може бути заподіяна.

Отже, можна дійти висновку, що питання відповідальності медіатора є досить складним і суперечливим, а тому, потребує явних досліджень у нашому законодавстві. Наприклад: варто деталізувати, за які точно правопорушення медіатор буде нести відповідальність в Україні, а також зазначити про порядок притягнення до відповідальності.

Список використаних джерел

1. European Commission for the efficiency of justice. European Handbook for Mediation Lawmaking.
2. Закон Азербайджанської Республіки «Про медіацію». URL: <https://mediation-eurasia.pro/zakonodatelstvo/zakon-azerbajdzhana-o-mediacii/>
3. Закон Грузії «Про медіацію». URL: <https://matsne.gov.ge/en/document/download/4646868/0/ru/pdf>
4. Закон Республіки Узбекистан «Про медіацію». URL: <https://lex.uz/docs/3805229>
5. Про медіацію: Закон України від 16 листопада 2021 року № 1875-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1875-20#Text>

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Сулейманова С. Р.

Кула Анна Станіславівна

*студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ОНЛАЙН – МЕДІАЦІЇ В УКРАЇНІ

Події, які відбуваються з нами сьогодні назавжди залишили свій слід і перевернули нашу реальність. Це потягнуло за собою ряд нових викликів для суспільства, економічної стабільності та забезпечення захисту прав і інтересів кожної людини, наприклад починаючи із основоположного права на медичну допомогу та безперешкодного